

فتح مکه معظمه به دست پیامبر(ص) در سال هشتم هجری

فتح مکه معظمه به دست پیامبر(ص) در سال هشتم هجری...

فتح مکه معظمه به دست پیامبر(ص) در سال هشتم هجری

با این که آغاز بعثت پیامبر اکرم(ص) و نزول وحی بر آن حضرت، در مکه واقع شده بود و پیامبر(ص) به مدت سیزده سال به صورت نهان و آشکار اهالی این شهر و طوایف و قبایل اطراف آن را به دین مبین اسلام فراخوانده بود، جز تعدادی اندک، پاسخ مثبتی به وی ندادند و در صدد تکذیب و حتی دشمنی او برآمدند و در این راه وی و خانواده و یارانش و سایر مسلمانان را در فشار و تنگنا قرار داده و آن‌ها را اذیت و آزار زیادی نمودند. به طوری که عده‌ای از مسلمانان به حبشه و خود پیامبر(ص) به همراه سایر مسلمانان به مدینه هجرت کردند و در این شهر مقدس، نظام نوپای اسلامی را بنا نهادند. از این پس دشمنی‌های مکیان، به ویژه قریش نسبت به پیامبر(ص) و مسلمانان مدینه فزونی یافت و جنگ‌های زیادی از سوی آنان بر پیامبر(ص) و مسلمانان تحمیل گردید. سرانجام پیامبر(ص) به امر پروردگار منان تصمیم به فتح کانون اصلی مشرکان و کافران قریش، یعنی مکه معظمه گرفت.

آن حضرت در دوم ماه مبارک رمضان، در رأس یک سپاه بزرگ ده هزار نفری از مسلمانان [اعم از مهاجر، انصار و قبایل و طوایف اطراف مدینه] به سوی مکه حرکت کرد.

یکی از مسلمانان مهاجر، به نام "خاطب بن ابی بلتعنه" پیش از حرکت سپاه اسلام، خبر حرکت آنان را به واسطه زنی بد سابقه و نوازنده به نام "ساره" برای قریش ارسال کرد، ولی پیامبر(ص) از جاسوسی آن دو با خبر گردید و حضرت علی(ع)، زبیر و مقداد را مأموریت داد که به هر صورت ممکن، آن زن جاسوس را بیابند و وی را دستگیر کنند. آنان، زن جاسوس را در میان راه مدینه و مکه، در مکانی به نام "روضه خاخ" و به قولی در "خلیقه" یافته و وی را دستگیر کرده و به نزد پیامبر(ص) آوردند.

پیامبر(ص)، مراقبت و مواظبت زیادی به عمل آورد که قریش از حرکت سپاه اسلام آگاه نگردد، بدین جهت تا رسیدن به "مرّالظهران" که در چند کیلومتری مکه است، اهالی مکه و جاسوسان و نفوذی‌های آنان هیچ خبری از حرکت جهادی سپاه اسلام نداشتند.

عباس بن عبدالمطلب، عموی رسول خدا(ص) که در مکه می‌زیست و پیش از آن مسلمان شده بود، ولی رابطه حسنه‌ای با مکیان داشت، در همان زمان از مکه خارج شد و به سوی مدینه هجرت می‌کرد، که با پیامبر(ص) و سپاه اسلام در سرزمین "جحفه" روبرو گردید.

وی پس از آن که چندی در کنار رسول خدا(ص) بود، به دستور آن حضرت، به سوی مکه رفت و در میان راه با برخی از سران قریش مانند ابوسفیان، حکیم بن حزام و بدیل بن ورقاء برخورد کرد و خبر هجوم سپاه اسلام را به آنان گوش زد کرد و ابوسفیان را به همراه خود در نزد پیامبر(ص) آورد و او را وادار به پذیرش اسلام نمود.

پیامبر اسلام(ص) هم از تاکتیک‌های نظامی خویش و هم از وجود ابوسفیان برای فتح مکه بهره‌جست و وی را پیشاپیش به میان مکیان فرستاد، تا با فراخوانی آنان به تسلیم شدن و هیچ‌گونه حرکت نظامی انجام ندادن، زمینه فتح این شهر مقدس را بدون جنگ و خون‌ریزی فراهم کند.

گرچه عده از سرکشان و طاغیان مکه با دسته‌ای از مسلمانان روبرو شده و به درگیری و نبرد پرداختند، ولی با دادن دوازده یا سیزده تن کشته، متواری شدند و در نتیجه این شهر مقدس در روز بیستم ماه مبارک رمضان، سال هشتم قمری به دست پیامبر(ص) و سپاهیان مسلمان فتح گردید و بت‌ها از خانه خدا به بیرون ریخته شد و داخل کعبه با آب زمزم شستشو داده شد و بدین گونه مقدس‌ترین مکان مذهبی و دینی مسلمانان از لوث بت‌ها، تصاویر و مجسمه‌ها پاکسازی شد و برای همیشه، محل مقدس و عبادت مسلمانان قرار گرفت.

نقل شد که در این روز امیرمؤمنان(ع) بر دوش پیامبر اسلام(ص) ایستاد و بالای کعبه رفت و بت‌ها را به زمین انداخت و در هم شکست و به رعایت ادب، خود را از میزاب کعبه به پایین انداخت.

برخی از مورخان و سیره‌نگاران، تاریخ فتح مکه را در روز سیزدهم رمضان ذکر کرده‌اند، ولی اکثر علمای شیعه و اهل سنت، روز بیستم رمضان را روز فتح مکه می‌دانند.